

Sygnatura akt IV Ka 87/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Elżbieta Marcinkowska SO Mariusz Górski
Protokolant :	Agnieszka Paduch

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2013 roku

sprawy **T. N.**

oskarżonego z art. 177 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 12 listopada 2012 roku, sygnatura akt III K 1119/11

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

Sygnatura akt IV Ka 87/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko T. N. oskarżając go o to, że:

w dniu 19 września 2011 roku w U., w woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym kierując samochodem marki M. (...) z prędkością nie mniejszą niż 80 km/h przekraczającą co najmniej dwukrotnie administracyjne ograniczenie prędkości, a nadto nie dostosowaną do warunków atmosferyczno-drogowych i ukształtowania terenu doprowadzając w ten sposób do utraty przez pojazd M. (...) przyczepności z nawierzchnią jezdni, poślizgu oraz wjechania na przeciwległy pas ruchu w następstwie czego doszło do zderzenia z prawidłowo poruszającym się motorowerem marki R. kierowanym przez H. G., który w wyniku zderzenia pojazdów doznał zmiążdżenia z wgłębieniem twarzoczaszki z wieloodłamowym złamaniem wszystkich kości, rozsianych ran z podbiegnięciami krwawymi powłok i złamaniami kości sklepienia czaszki z pęknięciem opony twardej i wypadaniem

mózgu, wieloodłamowymi złamaniami kości podstawy okolicy czołowej, przednich dołów czaszkowych i podstawy kości, aż do siodełka tureckiego z przerwaniem opony twardej i wbiciem odłamów kostnych w mózg, zmiążdżenia i porozrywania tkanki mózgowej i całkowitego oderwania konara mózgu, rany lewego ramienia z rozwarstwieniem mięśni, złamanie mostka i czterech żeber po stronie prawej z pęknięciem podstawy płuca prawego i podbiegnięciem krwawym prawej kopuły przepony, pęknięcie lewej kopuły przepony z przemieszczeniem do jamy opłucnowej, żołądka, części poprzecznicy i części wątroby, pęknięcie śledziony, pęknięcie prawego płata wątroby z niewielkim krwawieniem do jamy otrzewnowej i podbiegnięciem krwawym łożyska śledziony, krezki poprzecznicy, złamanie grzebienia prawej łopatki i bocznej części prawego obojczyka, pęknięcie kręgosłupa szyjnego między VI, a VII kręgiem, otarcia naskórka na kończynach i klatce piersiowej, barku prawego oraz rany grzbietowych powierzchni rąk, złamanie dolnej nasady kości promieniowej prawej i zwichnięcia w stawie nadgarstkowym górnym, rany uda prawego z przerwaniem mięśnia, złamanie dolnej nasady kości udowej prawej, dwupoziomowe złamanie trzonu kości udowej lewej, otwartego wieloodłamowego złamania – strzaskania górnej nasady kości piszczelowej lewej, złamanie trzonów obu kości podudzia lewego oraz złamanie obu kości przedramienia lewego, które doprowadziły do śmierci H. G.,

to jest o czyn z art.177§2 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2012 roku (sygn. akt III K 1119/11) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. oskarżonego T. N. uznał za winnego tego, że w dniu 19 września 2011 r. w U. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że prowadził pojazd M. (...) z prędkością około 60 km/godz. w trudnych warunkach atmosferycznych i utracił panowanie nad pojazdem, wpadł w poślizg i wjechał na przeciwny pas ruchu, zderzając się z poruszającym się na motorowerze H. G., który na skutek wypadku i odniesionych obrażeń zmarł, to jest za winnego popełnienia występku z art.177§2 k.k. i za czyn ten na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.69§1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby;

III. na podstawie art.42§1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. P. kwotę 672 zł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

V. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, poniesione wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając:

I. obrazę przepisu prawa karnego procesowego w postaci art.413§2 pkt. 1 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku polegającą na niedokładnym określeniu czynu przypisanego T. N. poprzez nie wskazanie konkretnych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym jakie naruszył oskarżony oraz obrażeń ciała będących przyczyną zgonu, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że T. N. przekroczył dozwoloną administracyjnie prędkość oraz nie dostosował jej do warunków atmosferyczno-drogowych i ukształtowania terenu, a H. G. doznał szeregu obrażeń ciała szczegółowo opisanych w zarzucie aktu oskarżenia, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego T. N.;

II. obrazę przepisu prawa karnego procesowego w postaci art.424 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na pominięciu w uzasadnieniu wyroku wskazania jakich konkretnie obrażeń ciała doznał H. G. w wyniku wypadku oraz ogólnikowym odniesieniu się do naruszonych przez T. N. zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego, prędkości pojazdu i przesłanek zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary podczas, gdy prawidłowe stosowanie przepisu obliguje sąd do szczegółowego i precyzyjnego wskazania w uzasadnieniu ustaleń poczynionych przez sąd, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca i powoduje niemożność prawidłowej oceny wyroku bez analizy

akt sprawy, a w przypadku naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zachodzi rozbieżność pomiędzy opisem czynu, a uzasadnieniem wyroku;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że T. N. swoim zachowaniem naruszył zasadę ruchu drogowego w postaci prowadzenia pojazdu z prędkością 60 km/h w trudnych warunkach drogowych, podczas gdy nie jest to żadna z zasad ruchu drogowego, a zgromadzony materiał dowodowy pozwala niewątpliwie na uznanie, że doszło do przekroczenia dopuszczalnej administracyjnie prędkości i jej nie dostosowania do warunków atmosferyczno-drogowych oraz ukształtowania terenu,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacji prokuratora nie można odmówić słuszności.

Zgodzić należy się ze skarżącym, iż w niniejszej sprawie doszło do naruszenia normy prawa procesowego tj. art. 413 § 2 pkt 1 kpk, którego treść nakłada na Sąd orzekający w sprawie obowiązek dokładnego określenia w wyroku skazującym przypisanego oskarżonemu czynu.

Naruszenie zasad bezpieczeństwa ruchu, stanowi znamię przestępstwa z art. 177 kk i winno zostać doprecyzowane w ramach czynu przypisanego oskarżonemu, a jak trafnie wskazuje się w praktyce orzeczniczej znamiona przestępstwa muszą być zamieszczone w sentencji wyroku w opisie przypisanego czynu. Inaczej mówiąc, dokładne ustalenie czynu przypisanego przez sąd winno znaleźć się w samym wyroku i powinno obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej. Opis czynu zawarty w wyroku skazującym nie może pomijać żadnego z tych elementów działania sprawcy, który dla kwalifikacji tej ma istotne znaczenie. Brak wskazania w opisie czynu przypisanego wszystkich znamion danego czynu zabronionego uniemożliwia zakwalifikowanie go jako przestępstwa (tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 maja 2012 roku II Aka 51/12).

Sąd Rejonowy wyrokując w przedmiotowej sprawie tego wymogu nie spełnił, uznając oskarżonego T. P. za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 2 kk w opisie czynu przypisanego oskarżonemu nie wykazał jaką konkretnie zasadę bezpieczeństwa w ruchu oskarżony swoim zachowaniem w czasie zdarzenia naruszył - pomimo, iż w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd stwierdza, iż oskarżony poruszał się z prędkością przekraczającą prędkość bezpieczną oraz prędkością dopuszczalną administracyjnie na odcinku drogi na którym doszło do zdarzenia, co wskazuje na zaistnienie sprzeczności pomiędzy wydanym wyrokiem a treścią jego pisemnego uzasadnienia - a ponadto w opisie czynu nie zawarł wskazania obrażeń ciała jakich pokrzywdzony doznał w następstwie zaistniałego wypadku prowadzących do jego śmierci. Powyższe naruszenie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Wskazane uchybienia jakkolwiek istotne nie są jednak jedynymi uchybieniami do zaistnienia których doszło w toku procedowania. Słuszny jest bowiem również podniesiony przez skarżącego zarzut rażącego naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 424 kpk.

Zgodnie z wymogami zawartymi w dyspozycji art. 424 kpk w uzasadnieniu wyroku winny znaleźć się wszystkie motywy, jakimi kierował się sąd rozpoznający sprawę wydając wyrok, powinno ono zatem zawierać wskazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione i na jakich dowodach się oparł, jak również wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku oraz wskazanie okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

Tymczasem sposobu sporządzenia w niniejszej sprawie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie można zaakceptować nie spełnia ono bowiem wskazanych w art. 424 kpk wymogów. W uzasadnieniu tym sąd rejonowy w sposób niezwykle lakoniczny, pobieżny i ogólnikowy odniósł się do kwestii naruszonych przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu, a także prędkości z jaką poruszał się oskarżony w czasie zdarzenia. Ponadto użyte w pisemnym uzasadnieniu stwierdzenie, iż pokrzywdzony H. G. w wyniku zdarzenia doznał ciężkiego, wielonarządowego

uszkodzenia ciała, w szczególności urazu zmiżdżeniowego przedniej części głowy, co spowodowało jego śmierć bez wskazania jakich dokładnie obrażeń doznał pokrzywdzony w wyniku zdarzenia budzi istotne zastrzeżenia. Ponadto nie spełnia wymogu należytej oceny materiału dowodowego oznaczenie prędkości pojazdu na około 60 km/h, co pozostaje wynikiem braku należytej analizy materiału dowodowego, a w tym opinii biegłych (k.238).

Podnieść ponadto należy, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przystępując do orzeczenia o karze sąd winien wykazać oprócz zasadności wymierzenia oskarżonemu takiej a nie innej kary również dlaczego zastosował wobec oskarżonego określone instytucje, natomiast sąd I instancji w swoich rozważaniach w sposób całkowicie niewystarczający uzasadnił powody – przyczyny które były podstawą zastosowania wobec oskarżonego T. N. dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, co w niniejszej sprawie powoduje, iż w tym zakresie niemożliwa jest prawidłowa kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku.

Z tych względów zaskarżony wyrok należało uchylić a sprawa wymaga ponownego rozpoznania przez sąd I instancji. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji uwzględni powyższe sugestie, dokona oceny materiału dowodowego prowadzącej do wykazania jakie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym zostały przez oskarżonego naruszone i w jakim zakresie i jakie spowodowało to skutki.